

ג'ליון 2 ■ שְׁבוּעַ פְּרִשְׁת בַּמִּדְבָּר

"ואהבת"

ד : - ד :

פנסאים
מאירים את העולם
על-ידי לימוד התורה
הפנסאים

כלל גדול דבתורה

לומדים על אהבת ישראל

"ואהבת לרעך כמוך"

מדברים אתנו כל כך הרבה על "אהבת ישראל", אבל לפעמים "העקר חסר מן הספר" וצריך לחזור להתחלה. ובכן, הבה נפתח את הספר ונתחיל מההתחלה. ראשית נאמר כך: "אהבת ישראל" איננה הדור או מנהג חסידים; זו מצוה מן התורה.

כך אומרת התורה, בפרשת קדושים (ויקרא, יט, ח"ה):

לא תשנא את אחיך בלבבך, הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא. לא תקם ולא תטר את בני עמך, ואהבת לרעך כמוך, אני ה'.

אנחנו יכולים לראות בעצמנו שמצוות אהבת ישראל, "ואהבת לרעך כמוך", מופיעה כחלק משורה של מצוות ואסורים שבין אדם לחברו, כמו: לא לשנא, לא לנקם ולא לנטר. אם תפתחו את החמש ותלמדו את הפרק כלו - תגלו שם עוד כהנה וכהנה מצוות, שהמכנה המשותף שלהן הוא: היחס של האדם כלפי זולתו; אני מול האחר.

אתגר

פתחו חמש ומצאו בפרק לפחות ארבע מצוות נוספות בין אדם לחברו. שימו לב: הראשון שמוצא את המצוות בעזרת חבר אחד לפחות - יזכה בפרס קטן ממנהל הסניף!

אהבה מלאה - "כמוך"

מה משמעותה של המצוה הזו?

כותב הרמב"ם (הלכות דעות, ו, א):

מצוה על כל אדם לאהב את כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר "ואהבת לרעך כמוך"

נשים לב: עקר המצוה הוא לאהב כל יהודי "כגופו" - כשם שאהב אהב את עצמך. את זה אנו לומדים מהמלים של התורה: "ואהבת לרעך כמוך".

נקרא כיצד מפרש הרמב"ן את הפסוק, ונראה שגם הוא מדגיש שהמצוה היא לא סתם לאהב - להרגיש חבה או אהבה כלפי הזולת - אלא לאהב אותו כשם שאהב אהב את עצמך:

מצוות התורה שיאהב חברו בכל ענין, כאשר יאהב את נפשו בכל הטוב. כי פעמים שיאהב אדם את רעהו בדברים ידועים, להיטיבו בעשר ולא בחכמה וכיוצא בזה, ונאפלו] אם יהיה אוהבו בכל, יחפץ שיזכה רעהו האהוב לו בעשר ובנכסים וכבוד ובודעת ובחכמה ולא שישווה אליו [אלא] יהיה חפץ בלבו לעולם שיהיה הוא יותר ממנו בכל טובה - ויצוה הכתוב שלא תהיה פחיתות הקנאה הזאת בלבו, [אלא] יאהב ברכות הטובה לחברו כאשר אדם עושה לנפשו ולא יתן שעורין באהבה לשון הרמב"ן נראית מעט קשה, ונסביר את דבריו:

אנשים מוכנים יותר, ואפלו אוהבים לתת משלהם לאחרים. זה נכון. אבל תמיד, בכל מצב, גם כשאנחנו נותנים, אנחנו מפרגנים לשני רק עד גבול מסוים. אין לי בעיה שלחבר שלי יהיו הרבה משחקים וספרים, אבל לא יותר ממני; אין לי בעיה שחבר שלי יחשב חכם וחסיד, אבל לא יותר ממני.

וזה בדיוק המצוה: לאהב את השני אהבה מלאה, לא חלקית, כמו שאהב אהב את עצמך. לעצמך אתה דואג ומעצמך אכפת לך בלי "לתת שעורים" - בלי לעגל פנות ובלי להשאיר שאריות. לעצמך אתה לא שם גבולות - לעצמך אתה רוצה את הכי טוב הכי הרבה, כמה שיותר. וכך בדיוק אתה צריך להתייחס לאחרים.

אתגר

חלקו ביניכם עטים ופתקים. כל אחד יכתב לעצמו על הפתק את הדבר היקר ביותר ללבו, שהוא לא מוכן להתחלק בו עם אף אחד: זה יכול להיות חפץ אהוב או יקר, או אפילו תכונה שאתם מצטיינים בה יותר מכלם.

סימנים?

מנהל הסניף יאסף את כל הפתקים לערמה, ויקרא לכל ילד בתורו לגשת ולשלף פתק אקראי מתוך ערמת הפתקים.

קטע, שתפו את החברים בתחושות שלכם: האם זה קל, לתת את הדבר היקר לכם למישהו אחר? ואיך ההרגשה לקבל?

כלל גדול

איך מקימים את המצוה הזו, למעשה?

נשאל את השאלה בצורה קשה יותר: האם זה בכלל אפשרי?

כפי שהרבי שואל (לקוטי שיחות, כו, קדושים):

כיצד יתכן צווי על רגש שבלב? אדם שולט במעשיו, אך לא כל אחד יכול לשלט על רגשותיו, וכיצד אפשר לצוות על כל יהודי לאהב בלבו עוד יהודי, וכל יהודי?

והצווי אינו על רגש אהבה סתם, אלא "כמוך" - כיצד יתכן שאצל כל יהודי תהיה אהבה לזולתו "כמוך"?

התשובה קשורה למאמר הידוע של רבי עקיבא, שאמר על מצוות "ואהבת לרעך כמוך" (ספרא, קדושים, ד):

זה כלל גדול בתורה

כלומר, המצוה הזו איננה מצוה פרטנית. זו מצוה כללית מאוד, שכוללת המון פרטים. למעשה, אי אפשר לקיים את המצוה הזו רק ב"אהבה" - אני מרגיש שאני אוהב את החבר שלי, וזה מספיק. בשביל לקיים את "הכלל הגדול", אתה צריך לעשות את הפרטים הקטנים - לבטא את האהבה במעשים בפעל ולהראות בכך שאהב נהוג כלפיו כמו שאהב נהוג כלפי עצמך.

איך עושים את זה?

הצד החיובי הוא לעשות לאחרים מה שאהב רוצה שאחרים יעשו לך.

כמו שכותב הרמב"ם (הלכות אבל, יד, ב):

כל הדברים שאהב רוצה שיעשו אותם לך אחרים, עשה אותן אתה לאחרים בתורה ובמצוות והצד השני והמשלים של המטבע הוא, להפוך: לא לעשות לאחרים מה שאהב לא רוצה שאחרים יעשו לך.

ואת הבטוי הזה כלנו מכירים, מתוך ספור הגמרא (שבת, לא, א):

מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: גירני על מנת שתלמדני כל התורה כלה כשאני עומד על רגל אחת. [שמאי דחה אותו, והוא בא לפני הלל, שגיר אותו, ואמר לו: מה ששנוא עליך, אל תעשה לחברך; זו היא כל התורה כלה, והשאר פרוש מצוה זו הוא, לך ולמד]

וכך מסכם הרמב"ם בלשון נפלאה את תכן המצוה, בספר המצוות (מצוה רז):

הצווי שנצטוונו לאהב זה את זה כמו שאנו אוהבים את עצמנו, שתהיה חמלתי ואהבתי לכן דתי פאהבתי וחמלתי לעצמי, בממונו ובגופו וכל מה שיש לו ומה שהוא חפץ.

וכל מה שארצה לעצמי, ארצה לו כמוהו; וכל מה שלא ארצה לעצמי או לידדי, לא ארצה בשבילו כמוהו.

והוא אמרו ותעלה: "ואהבת לרעך כמוך".

אתגר

שבו במעגל. בחרו אחד מקם, על פי הגרלה או בהחלטה משתפת, והוא יעמד ויתן דגמאות מהחיים לשני הצדדים של מצוות אהבת ישראל: לעשות לאחרים מה שאהב רוצה שיעשו לך (לדגמה: "שישמרו לי על התור לנטילת ידים" או "שישתפו גם אותי במשחק בספינו"). ולא לעשות לאחרים מה שאהב לא רוצה שיעשו לך (לדגמה: "שיקחו לי מהביסולי" או "שלא יבחרו אותי ל'כוחות' במשחק בכדור").

כשהראשון בתור מסיים, הוא בוחר מי הבא אחריו, וקר הסבב משתף.

שימו לב! האתגר הוא לסיים לדבר בתוך חצי דקה... אם עבר הזמן ולא הספקת - עליך להחמיא לאחד החברים על משהו טוב שהוא עשה היום.

בהצלחה!

שבת אחים

התוצאות חסידיית עם נשפיץ אורח

כַּל אַחַד הוּא אִיחָד

הרה חיים שלמה דיסקין, שליח הרבי לקרית אתא

הרַבב. המזכיר של הרבי נעל את הדלת, ופנה להכנס אל מושב הנהג. אולם אז הרבי הבחין בילד שעמד על המדרגה, שלא קבל מהרבי מטבע, וכנראה בכלל לא הבחין שהרבי יצא ונכנס אל הרבב. הרבי בקש מהמזכיר לפתח את החלון, קרא לילד ושאל אותו אם הוא כבר נתן היום צדקה. הרבי נתן לו מטבע, והראה לו שיפנס ל־770 ויכניס את המטבע בקפה.

ראיתי עד כמה לרבי יקר כל אחד. גם כשיש קהל עצום של ילדים שמקבלים מהרבי, לרבי חשוב כל אחד באופן אישי!

מסר מאלף

ילדים יקרים, חילים בצבאות השם!

הספורים האלו הם עבורנו מסר מאלף שמלמד אותנו מהי אהבת ישראל. יש לנו אינספור הזדמנויות יומיומיות שבהן, עם קצת מחשבה, אנחנו יכולים לבחור לנהג כלפי הזולת באהבת ישראל, כפי שלמדנו מהרבי.

ה"זולת" הזה יכול להיות אחד מבני המשפחה, החברים מהכיתה, מכרים שונים וגם כאלה שלא מכרים. היחס שלנו אל כלם יהיה שונה, כאשר נחליט שאנחנו נוהגים באהבת ישראל.

נזכר תמיד, שגם מי שחולק עלינו וגם מי שהולך בדרך שונה לגמרי, אפילו אם הוא באמת טועה, אנחנו צריכים להתייחס אליו באהבה.

כי כך למדנו מהרבי!

גדולות, והבנתי שאלה אכן ציורים של ילדי גן. שערתי שהגננת הציעה לילדים לשלח לרבי ברכות לקראת ראש השנה, וכרכה יחד את כל הציורים.

זה רגש אותי מאוד. רק לפני דקה הרבי קרא מכתבים של אנשים מבגרים שמתמודדים עם בעיות קשות - אולי שליח שנושא בעל חובות גדולים, אולי יהודי שחולה במחלה קשה, ומי יודע אילו עוד צרות ובעיות גדולות - ואת אותו יחס בדיוק שהרבי העניק למכתבים האלו, הוא העניק לילד קטן בגן ששרבט לו ציור בצבעי גואש.

כל אחד חשוב

אני נזכר בספור נוסף שהייתי עד לו.

לפני תפלת מנחה הרבי נהג להעניק לילדים שעמדו בדרך לבית הכנסת מטבע לצדקה, כדי לשלשל אותה בקפה הקבועה בקיר בחדר המבוא של 770.

באותן שנים בהן שהיתי במחיצת הרבי, עשיתי לעצמי נהג, לעמד ליד הקפה כשהרבי מחלק את המטבעות. לפעמים היו עומדים שם ילדים בני שנתיים, ואפילו פחות, ואני הייתי מרים אותם, כדי שהרבי לא יצטרך להתכופף כשהוא מחלק להם מטבע. לפעמים הרבי היה שואל אותי על אחד הילדים שעמדו שם: "האם הוא כבר קבל?" - עד כדי כך היה חשוב לרבי שלא יהיה ילד שלא יקבל מטבע לצדקה.

פעם אחת, בדרך למכונת לנסיעה לאהל, העניק הרבי צדקה לילדים שעמדו שם, וכשסיים נכנס אל

הגיע, ותפסתי מקום שממנו אוכל לראות בברור את הרבי, שעמד בחדרון המיוחד שנבנה עבורו בתוך האהל.

תחלה סים הרבי את קריאת גסח ה"מענה לשון", ואחר כך הרים את השק הגדול של המכתבים והחל לשלף מתוכו מכתבים, אחד אחרי השני. הרבי קרא כל מכתב במהירות ואחר כך קרע אותו והניח לקרעים להתפזר על גבי הציור.

עמדתי כך והתבוננתי, וחשבתי לעצמי על גדל אהבת ישראל של הרבי, שעומד כאן שעוה על גבי שעות ונושא על כתפיו את הצרות של עם ישראל כלו. כל מכתב ומכתב, באופן אישי, הרבי קרא וקרע והניח על הציור.

פתאום ראיתי שהרבי מוציא חבילה של דפים שהיו כרוכים יחדו. לא היו אלה דפים לבנים וגיילים, אלא דפים פשוטים בצבע חום-צהוב, כאלה שהיו מחלקים אז לילדים בגני הילדים לציר עליהם. הרבי התיר את הקשירה, והחל לקחת כל דף בפני עצמו, דף אחרי דף, להסתכל בו ולקרע אותו. תוך כדי שפסות הניר החלו נופלות ומתפזרות על גבי הציור, הבחנתי בצבעי גואש ואותיות מרבעות

כשמדברים על אהבה לכל אחד, על דאגה ליהודי רק בגלל עצם היותו יהודי, מיד מצטירת מול העינים דמותו הקדושה של הרבי - הוא סמל ודגמה להתמסרות לכל אחד ואחד, וכלל לא משנה אם הוא ילד קטן או חסיד גדול.

אספר לכם כמה ספורים אישיים, על רגעים בהם זכיתי לעמד במחיצתו הקדושה של הרבי, ולראות כמו עיני איה הרבי מתייחס לכל אחד. הספורים האלו הם הוראה עבורנו - כיצד עלינו לנהג עם חברינו ועם האנשים שסובבים אותנו.

ילד ומבגר - אותו דבר

אתם בודאי יודעים שהרבי נהג לנסע ל"אהל" הקדוש - הציור של הרבי הרי"צ - פעמים רבות. בדרך כלל, היה הרבי נוסע בגפו, כאשר מלבדו איש לא נכח באהל. הפעם היחידה בה היו אנשים באהל ביחד עם הרבי היתה בערב ראש השנה. מי שכבר היה בפנים בשעה שהרבי הגיע, יכול היה להשאיר.

החלטתי לנצל את ההזדמנות כדי לעקב מקרוב אחרי ההנהגות המיוחדות של הרבי באהל, וכך עשיתי. הגעתי מקדם בבקר לאהל, עוד לפני שהרבי

על רגל אחת

ספור בתלמידי מ"ם הרשקוביץ

למחרת.

פרק ב

משלוחה יוצא אחד

תחנת הרכבת לד "גני אביב", ישראל

הרכבת עצרה בחריקת בלמים מצמררת. עשן כבד נראה עולה מאזור הקטר. הדלתות נפתחו אוטומטית ומתוכם נשפכו בפניקה הנוסעים הרבים, כאשר חלקם יוצאים גם דרך החלונות. משירדו, רצו על מסלול הברזל לעבר התחנה, בצעקות וקריאות מבהלות.

כוחות ההצלה הגיעו למקום במהירות. אמבולנסים, רכבי כבוי, משטרה. גם על המסלה עצמה הגיע קרון הכבוי של רכבת ישראל הנוסע על הפסים ומציד במכלי מים גדולים.

השוטרים מהרו לסגר את כל האזור והחלו לתחקר את הנוכחים, אלו שלא היו זקוקים לפנוי מהמקום.

הילדים מהרו לעבר השוטרים בלב הולם. "הינה שם איש מוזר!", אמר שמשון. "עם משקפי שמש!", השלים מוטי. "וחלוק צהב. הוא החזיק תיק", חזק נתי את הפרטים החשובים יותר.

"והוא קנח את האף ברעש של צפירת רכבת!", נזכר שוב שמשון.

"זו לא סבה לעצר בנאדם", חלק עליו מוטי.

השוטרים רשמו את הפרטים הללו ופרטים נוספים לתשומת לבם, אנשי ההצלה ודאו שהילדים מרגישים בסדר גמור ובקשו מהם לשתות כוס מים לפני ששחררו אותם לביתם.

השלישיה צעדה הביתה כמדי יום, בחזור מתלמוד התורה. נראה היה שארוע יום אמש לא השאיר בהם טראומה מיחדת. הם חלפו ליד "הפנה של רפי", קיוסק ופצוץיה. בחוץ ישב רפי בעצמו ועין בעתון גדול מבעד למשקפי קריאה.

הוא הרים את עינו מהעתון: "הי, אתה!", הצביע על נתי. "כל הכבוד לך!".

נתי מלמל משהו ובקש להמשיך, אך החברים עצרו. "כל הכבוד על מה?".

"הנה מה שכתוב בעתון, ליד התמונה שלך", אמר רפי וקרא בקול: "בזכות ילד בן אחת עשרה נמנע פגוע חמור ברכבת. המחבל הודה בחקירתו כי בקש להניח את המטען במרכז הרכבת, אך לאחר שראה את הילד מחכה בסבלנות לרכבת ונמנע מלהכנס עד שכלם יצאו, החליט לזרק את התיק לעבר המסלה ובכך נמנע אסון חמור".

"דברו על זה גם בתקשורת ובחדשות", הוסיף רפי. "אתם, ילדים" - הצביע לעבר מוטי ושמשון - "תהיו גאים בחבר שלכם! הוא זכה להציל חיים!".

"טוב, הנה הגענו לבית שלי", אמר נתי במהירות. "להתראות", אמר וחמק לעבר ביתו, הרחוק מרחק שני בניינים משם.

מוטי ושמשון נותרו בתחושה חמוצה. "ככה הוא גנב לנו את כל הקרדיט?", אמר שמשון. "הרי כלנו היינו שם יחד".

"איך מתאים לו...", הסכים גם מוטי.

המשך יבוא...

"ובכר"

אהבת ישראל למעשה בפעל

שים לב!

בכדי לזכות במדבקה שתכניס אותך להגרלה הגדולה, במהלך המבצע עליך לבצע משימה שבועית קבועה (שנן שש שורות חדשות מפרק לב בתנאי בעל פה) ומשימה שבועית מתחלפת. על בצוע כל משימה עליך להחיתם את אחד ההורים, המחנך או מנהל הסניף - ולהגיש את דף המשימות המלא למנהל הסניף בשבוע הבא.

שמר על החוברת היטב!

המשימה השבועית הקבועה

בשנן שכולן מתאימות ואב א' לכולנה ולכן נקרא כל ישראל אחים כמש מצד שורש נפשם בה' אחד רק שהגופים מחולקי'. ולכן העושי' גופם עיקר ונפשם מפלה אי אפשר להיות אחיה ואחיה אמיתית בנייהם אלא התלויה בדבר לברה. ח"ש הלל הזקן על קיום מצוה זו וזו כל התורה כולה ואיך פרושא הוא כ"י.

חתימת הורים

המשימה השבועית המתחלפת

בשבת הקרובה, שבת פרשת במדבר - השבת שלפני חג השבועות, נתאסף יחד להתעורר ולחזק את האהבה והאחדות בין כלנו. עליך ללמד בשבת את דף הלמוד יחד עם אבא או אחיך הגדול, ובנוסף - יהיה עליך לחלק עשרה דפי למוד נוספים (אותם תקבל בסניף) לעשרה מתפללים נוספים בבית הקנסת.

חתימת הורים

אהבה מספרת

ספור חסידי של אהבת ישראל

הירושל ציג

הבעל שם טוב, באותם ימים צדיק נסתר, נצב בשוק של ברודי, ודבר באהבה עם היהודים הפשוטים שסביבו: "רחמנא לבא בעי. הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב שלכם, את הפשטות. הוסיפו עוד פרק תהלים, עוד מעשה של אהבת ישראל".

דבריו, היוצאים מן הלב, פעלו על לבבות השומעים.

לפתע הבחין הבעל שם טוב בדמות כפופה מתקרבת לעבר ההתקלה. זה היה סבל, הנושא על גבו שק קמח כבד. תור וצנום, בגדיו קרועים, ואגלי זעה נגרים ממצחו.

עיניו של הצדיק ראו לא רק את החמר העלוב, אלא גם את הרוח. עמוד אור זך ובהיר זרח מעל ראשו של הסבל. אור מיחד, כמוהו לא ראה הבעל שם טוב מימיו.

"הירושל, שא משאך בשלום", קראו לעברו האנשים בנימת זלזול. "הירושל ציג", הוסיפו בעוקצנות. "הירושל העז".

"תהיו בריאים", השיב לכלם הסבל. ברכתו היתה כנה, ללא שמץ של לעג או טינה.

דמותו של הסבל עוררה את סקרנותו של הצדיק. הוא החליט לתהות על קנקנו של האיש, בעל החזות הפשוטה, ולגלות מדוע שורה עליו אור כל כך נעלה.

"סתם יהודי פשוט, המתגורר בחרבה בקצה העיר", ספרו האנשים בכטול. "התאלמן לפני כעשר שנים. שני בניו לומדים בישיבות בעיר, ואוכלים בבית קרובי אמן. הוא עצמו מתפרנס ברוח מעבודת הסבלות, ומקדיש את כל הכנסותיו לטפול בארבע העזים שלו. איש לא מבין מדוע כה מתאנה הוא לחלב עזים".

ימים ארפים עקב הבעל שם טוב אחרי הירושל, ולא גלה דבר. תפלותיו הרבות לא נענו בשמים, והמסתורין סביב דמותו של הסבל לא התפוגג.

לבסוף, החליט הצדיק לקבל על עצמו שלושה ימי תענית. ביום השלישי, אחר תפלת מנחה, פגש את הירושל הסבל.

"רעב אני וחלוש. כוס חלב עזים טרי יכולה להטיב עמי. האם אוכל לקנות אצלך מעט חלב?", שאל הבעל שם טוב את הסבל.

"אתן לך חלב בשמחה רבה, אך לא אקח ממך כל תמורה. גם אני יהודי, וחובתי להתחלק בפתי עם אחי", השיב הסבל, והזמין את הבעל שם טוב להתלוות אליו.

לאחר הליכה ממשכת הגיעו אל סמטה מלאת רפש, בה נצבו מבזשים בתים מטים לפול, חסרי גגות וזוגיות. באחת החרבות הללו התגורר הסבל.

אך נכנס בעל הבית, מיד רצו לקראתו ארבע עזים, ולקקו בחבה את ידיו ורגליו.

הירושל לקח כלי, וחלב לחוכו חלב עזים חם ובריא. "התכבד בבקשה", הושיט לבעל שם טוב כוס חלב טרי.

לאחר שהבעל שם טוב התפלל ערבית, החל בעל הבית לספר את ספורו: "אשתי רחל לאה היתה צדקת אמתית. כל ימיה עסקה במצות בקור חולים עניים ובצורה ליולדות עניות. לפני עשר שנים נפטרה".

באחד מימי האבל התגלתה אלי בחלום, וספרה: "תמיד סברתי כי אחרי שעולה הנשמה למעלה מצפים לה יסורים אימים, כמו שאוהבים לתאר המגידים והמוכיחים. חבוט הקבר, כף הקלע, ולבסוף גיהנום. להפתעתי, כאשר התיצבתי בבית דין של מעלה, פגשתי שם את כל החולים והיולדות להם עזרתי במהלך השנים. מיד לאחר מכן הוליכו אותי לגן עדן.

"דע לך, הירושל, כי בשמים מעריכים מאוד מעשי צדקה וחסד. אתה יהודי פשוט, אינך יודע ללמד תורה, אם כך, עסק בגמילות חסדים. דאג לחולים עניים וליולדות חסרות כל, והשתדל שכל מעשיך יהיו בסתר".

"התרגשתי מאוד מהחלום", המשיך הירושל את ספורו, "ומיד קניתי עזים. אני מאכיל אותן היטב, ואת חלבן אני מביא לחולים וליולדות. ברוך השם, החלב פועל כתרופת פלאים, והחולים מבריאים. כל משכרתי מקדשת לטפול בעזים, ולכן אני חי בעני ובדחק.

"אמש שוב ראיתי את אשתי בחלום. היא אמרה לי שאם אפגש מחר אחרי מנחה איש עני, אשר יבקש דבר מה, עלי להזמין הביתה, להשקותו חלב ולגלות את סודי, כי על ידי האיש הזה אזכה בישועה נצחית".

הירושל סים את ספורו, והבעל שם טוב התפעל מאוד מתמימותו הטהורה. במשך חודש שלם המשיך הבעל שם טוב לעקב אחר הנהגתו של הירושל הסבל. הוא ראה כי האיש אינו שם לב ללעג הסוככים אותו, ומתמסר בכל כוחותיו לעבודת אהבת ישראל.

מנהלה של חבורת הצדיקים הנסתרים הורה לצרף את הירושל לחבורה, ואחד הצדיקים למד עם הסבל תורה במשך חמש שנים. מוחו נפתח, והוא נעשה גדול בתורה.

על פי הוראה מן השמים עזב "הירושל ציג" את ברודי והתישב בעיר אניפולי. במשך שלושים ושלוש שנה רפא חולים על ידי תפלות וסגולות, ולאחר מכן יצא לגלות, שם נפטר - בעיר אוסטרופולי.

יום קר וגשום היה אותו יום, ואך בודדים השתתפו בלויתו של הקשיש האלמוני.

בעוד הצדיקים יוצאים לקראת הנשמה הטהורה העולה השמימה, התעורר קטרוג בבית דין של מעלה - כיצד זה לא חלקו אנשי העיר את הכבוד הראוי לצדיק הנסתר? מדוע ערכו לו לוויה עלובה כל כך?

הצדיקים נסו לבטל את הקטרוג, אך ללא הועיל. כבר עמדה להגזר גזרה אימה, כשולפתע הופיעה נשמת רחל לאה הצדקת, אשתו של הירושל, מלזה בפמליה של אלפי נשמות ומלאכים, וטענה בלהט: "אנשי אוסטרופולי לא יכולים היו לדעת דבר על זהות בעלי, הנפטר, שגראה כמקבץ נדבות. אדרבה, הם נהגו בו באהבת ישראל גדולה, כאשר פרנסו אותו מבלי לדעת על גדולתו בתורה. הם דאגו לצרכיו רק בגלל היותו יהודי. ואם, חס ושלום, יענישו את אנשי העיר, יהיה בכך ענש לנשמת בעלי הצדיק, כי הוא גרם לזאת".

דברי הסנגוריה של הצדקת התקבלו במרום, והקטרוג התבטל.

מתוך "הפרשה החסידית" בהוצאת חזק

הנגון השבועי

הנגון השבועי שלנו הוא נגון לו בספר הנגונים - "נגון לר' הלל מפאריטש".

חתימת מנהל הסניף

כיהו בעל הנגון?

רבי הלל מפאריטש היה אחד מגדולי חסידיו של אדמו"ר האמצעי ושל הרבי ה"צמח צדק", ובצעירותו אף זכה לשמע מאמר מאדמו"ר הזקן.

הוא זה שטבע את הפתגם, שהפך למטבע לשון חסידי: "מי שאין לו חוש בנגינה, אין לו חוש בחסידות". כלומר, מי שמתעורר מנגון חסידי טוב, יקלט טוב יותר חסידות... - ולא לחנם דבר ר' הלל על "חוש בנגינה" ו"חוש בחסידות". הוא חונן בשניהם... הוא עצמו היה 'בעל מנגון' מפלא, בעל כשורים מוסיקליים מפתחים ובעצמו חבר כמה וכמה

נגונים, ורבותינו נשיאינו אף שלחו אליו אברכים ללמד איך שרים נגונים חסידיים ברגש לכבי.

וכך אמר עליו ידידו, החסיד רבי איזיק מהומיל: "אני חייתי את חיי בהשגה, ור' הלל חי את חיי בנגון וברקוד..."

מבחינה מוסיקלית, מה מאפיין את הנגון?

כמו בכל נגוניו של ר' הלל, גם בנגון הזה בולט השלוב בין המלודיה, החן והרגש שבלחן, לבין הסדר והקצביות שלו. כך אכן תארו חסידים את נגוניו של

ניגון לר' הלל מפאריטש ני"ע

בעל חננו?

אם יש לך כשרון מוזיקלי ואתה מנגן בכנור, חליל, גיטרה או כל כלי נגינה אחר - יש לנו משימה מיוחדת בשבילך! קרא את התווים, התאמן עליהם בבית, ובמפגש השבועי הבא אתה את הכלי (ברשות אבא ואמא כמוכן!) ולוה את השירה של כל החברים בסניף...

נגנת? שלח לנו תמונות, ותזכה בפרס ללא הגרלה!

הנגונים, תוכלו לראות בעצמכם היכן ממקמים נגוני ר' הלל.

מפאן אנו יכולים להבין איזה יחס מיוחד ומקום של כבוד שמור לנגוני ר' הלל במסורת הנגינה החב"דית.

האם ישנם עוד נגונים שחבר ר' הלל?

לפי המסורת של ה'בעל-מנגן' הנודע ר' אליהו ריבקיין עליו השלום, אותה הוא קבל מאבותיו, שהיו גם הם 'בעלי מנגנים' - ידוע על עשרה נגונים שמייחסים לר' הלל. בספר הנגונים, רק שבעה נגונים מופיעים כ'נגוני ר' הלל', אך מקבל שישנם נגונים נוספים שהוא חבר.

אחד הנגונים שמקבל ליחס לר' הלל הוא הלחן הידוע לפיוט "אומר בשבחין", אותו שרים בליל שבת בכל בית חסידי.

ר' הלל, ככאלו שמבטאים את "עמקות המחשבה עם התפעלות הלב". כך, הרגש שמבטא הנגון הולך ונבנה ומתעצם בכל קטע בנגון, עד לשיא.

אם נכנס לנתוח מוסיקלי עמק יותר, נגלה שמלבד הארץ הייחסי שלהם, בנגונים של ר' הלל יש עשר וגוון מוסיקלי - צלילים מסלמות שונים, במרווחים ובמקצבים שונים, תנועות עולות ויורדות, ועוד. ממש סימפונייה...

מה מיוחד בנגוני ר' הלל?

כאשר הרבי הרי"צ הקים את "ניחוח" - נגוני חסידי חב"ד - במטרה לשמר את הנגונים החסידיים, הוא ערך רשימה של נגוני הרבנים ונגוני חסידים שהוא רצה מאוד לרשם את התווים שלהם, כדי שלא ישתכחו. הנגונים הראשונים שהרבי הכניס אחרי נגוני הרבנים היו נגוני ר' הלל - ואם תפתחו את ספר

אַתָּה הַמַּחֲשֶׁה

איזה פתגם חסידי בנושא אהבת ישראל מרמז ביצירת הפלסטלינה שלפניכם?

יודעים את התשובה? שלחו לנו את הפתגם המלא, עם ציין המקור המדויק שבו הוא מופיע, והכנסו להגרלה על מאות פרסים שונים!

את הפרטים למשלוח התשובות תמצאו בעמוד 2. נא לציין בכתב ברור את שמכם המלא, מקום הלימודים שלכם והסניף שבו אתם חברים.

פתרון החידה מהשבוע שעבר: "נשמה יורדת לעולם וחייה שבעים-שמונים שנה, כדי לעשות טובה ליהודי פעם אחת, בגשמיית ובפרט ברוחניות" (היום יום, ה'איר)

הזוכה בין פותרי החידה: מנדי ביטש, כפר סבא

במקום אלף מילים

הנה כמה תמונות מהתועדות אהבת ישראל בסניף באר שבע

יוצא לאור על ידי הפנסאים

טלפון: 077-470-2736 פקס המערכת: 1700-703-770

כתובת למשלוח דואר: כפר חב"ד ת.ד. 747 מיקוד 60840

דואר אלקטרוני: panasaim@gmail.com

עורך: שלום בלוי ניקוד: אב"י פרלשטיין גרפיקה: designgraphic.yu

נא לשמר על קדשת הגליון

מדבקה מנהל הסניף

